

Sygn. akt I C 474/12

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2013r.

Sąd Rejonowy w Strzelcach Opolskich Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący : Sędzia Sądu Rejonowego Marcin Ilków

Protokolant : st. sekr. sąd. Zuzanna Karwacka

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2013 r. w Strzelcach Opolskich

na rozprawie

sprawy z powództwa I. Z.

przeciwko D. D. i D. Z.

o eksmisję i naruszenie posiadania

postanawia:

odrzuć pozew.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 lipca 2012 roku powódka I. Z. wniosła o przywrócenie naruszonego posiadania i eksmisje pozwanych D. Z. i D. D. z lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ulicy (...).

Uzasadniając powódka podniosła, iż od 10 lat zamieszkuje mieszkanie, które zostało jej przyznane z Urzędu Gminy w S., w którym przebywa również jej córka z konkubentem. Córka niestosownie odnosi się do powódki, a nadto wraz z jej konkubentem wymienili w mieszkaniu zamki, a także wynieśli rzeczy powódki, nie pozwalając zamieszkiwać w jej mieszkaniu.

W sądzie Rejonowym w Strzelcach Opolskich pod sygn. akt I C 224/11 była prowadzona sprawa z powództwa I. Z. przeciwko D. Z. i D. D. o naruszenie posiadania i eksmisję, w której I. Z. także domagała się przywrócenia naruszonego posiadania oraz eksmisji pozwanych z lokalu mieszkalnego przy ulicy (...).

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Strzelcach Opolskich w sprawie I C 224/11 z dnia 22 grudnia 2011 roku oddalono powództwo.

(Dowód - akta Sądu Rejonowego w Strzelcach Opolskich w sprawie I C 224/11)

Na rozprawie w dniu 26 lutego 2013 roku powódka oświadczyła, iż okoliczności wskazane w pozwie w sprawie I C 224/11 są tożsame do tych w przedmiotowej sprawie. Ponowne złożenie pozwu w niniejszej sprawie powódka uzasadniała swoim przekonaniem o tym, że sprawa będzie ponownie rozpoznana. Od grudnia 2011 roku nie wchodziła do mieszkania, nie podejmowała takich prób, nic się nie zmieniło, a okoliczności faktyczne są tożsame z podnoszonymi w sprawie I C 224/11.

Pozwani na rozprawie w dniu 26 lutego 2013 roku podnieśli, iż ponad rok temu złożyli wniosek o zawarcie umowy najmu, a w tym roku otrzymali przydział mieszkania. Zgodnie oświadczyli, iż powódka ich odwiedza, tak jak to było wcześniej, nie blokując jej dostępu do mieszkania, może ona tam zamieszkać tylko musi przynieść sobie łóżko.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd odrzuci pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została prawomocnie osądzona. Zakres powagi rzeczy osądzonej reguluje przepis art. 366 k.p.c. stanowiący, że wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Natomiast w art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. określone zostały skutki tzw. negatywnych przesłanek procesowych, między innymi stanu powagi rzeczy osądzonej. Przepis ten zabrania ponownego sądzenia sprawy prawomocnie zakończonej. Choć jego wykładnia nie nasuwa wątpliwości, to prawidłowe stosowanie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. polega na konieczności uprzedniego ustalenia zakresu powagi rzeczy osądzonej.

Rozstrzygnięcie o kontynuacji procesu lub odrzuceniu pozwu wymaga ustaleń dwóch stanów: podstawy sporu i przedmiotu prawomocnego rozstrzygnięcia oraz przedmiotu żądania (roszczenia), zgłoszonego przez powoda w pozwie wszczynającym postępowanie w drugiej sprawie.

Jeżeli między tymi samymi stronami zachodzi tożsamość określonych wyżej okoliczności, następuje ustalenie kolejnego stanu prawoprosesowego, określanego mianem powagi rzeczy osądzonej, i jego subsumcja, ze skutkiem określonym w art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.

Tożsamość roszczenia zachodzi zatem wówczas, gdy identyczny jest nie tylko przedmiot, ale i podstawa sporu (postanowienie SN z dnia 9 czerwca 1971 r. II CZ 59/71 OSNCP 71.12.226). Dla tożsamości orzeczeń potrzeba tożsamości podstawy faktycznej i prawnej, czyli normy prawnej roszczenia (postanowienie SN z dnia 22 kwietnia 1967 r. I CR 570/66 OSPiKA 68.7-8.158, postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 29 stycznia 1997 r., I CKU 65/96).

Do uznania, że sprawa została prawomocnie osądzona, a więc, że istnieją podstawy do odrzucenia nowego pozwu (art. 199 § 1 i art. 363 k.p.c.), nie wystarcza samo stwierdzenie, że w obydwu sprawach chodzi o to samo roszczenie i że identyczne są strony obydwu procesów; mimo bowiem identyczności stron i dochodzonego roszczenia stan rzeczy osądzonej nie występuje, jeżeli uległy zmianie okoliczności, których istnienie było przyczyną oddalenia pierwszego powództwa, a więc jeżeli roszczenie stało się w świetle nowego stanu faktycznego uzasadnione. (wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 18 kwietnia 1980 r., IV CR 85/80, OSNCP 80.11.214). Identyczność roszczeń zachodzi wówczas, gdy żądanie zawarte w poszczególnych pozwach i ich podstawie to jest okoliczności faktyczne uzasadniające żądanie są te same. (postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 9 stycznia 1974 r., I CZ 144/73).

Reasumując, z powagą rzeczy osądzonej mamy do czynienia, gdy spełnione są łącznie trzy przesłanki: tożsamość stron, tożsamość roszczenia (przedmiotu i podstawy sporu), a także brak nowych okoliczności faktycznych.

W okolicznościach niniejszej sprawy bezsporne jest, iż między powódką a pozwanymi toczyło się już i zostało prawomocnie zakończone postępowanie dotyczące ochrony naruszonego posiadania i o eksmisję, będące odpowiednikiem niniejszego postępowania.

Nie budzi zatem jakichkolwiek wątpliwości, iż pierwsze dwie ze wskazanych powyżej koniunktywnych przesłanek zostały spełnione. Do rozpatrzenia trzeciej konieczne jest, co się podkreśla w orzecznictwie Sądu Najwyższego, szczegółowe przeanalizowanie podstaw i okoliczności faktycznych obydwu powództw.

W tym zakresie Sąd, prócz analizy dokumentacji obu spraw z powództwa I. Z., oparł się także na stwierdzeniu samej powódki, która podniosła, iż okoliczności wskazane w pozwie w sprawie I C 224/11 są tożsame do tych w

przedmiotowej sprawie, nie zmieniły się od poprzedniej sprawy. W niniejszej sprawie powódka pozew złożyła, bo myślała, że sprawa będzie ponownie rozpoznana, niezależnie od wyroku w sprawie I C 224/11..

Wobec tego w ocenie Sądu wystąpiła powaga rzeczy osądzonej jako ujemna przesłanka procesowa.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji postanowienia.